

Posudek bakalářské práce
VÁCLAVA SEVALDA
LUIGI PIRANDELLO A SICÍLIE,
Ústav románských studií FFUK

Václav Sevald napsal skutečně pěknou bakalářskou práci na nosné téma: Luigi Pirandello a Sicílie. Šťastně zvolil pět textů – v inteligentním žánrovém průřezu: tři povídky, dvě dramata a jeden román – a postupně je analyzoval pod zorným úhlem problematiky, kterou inzeruje v titulu své práce.

Ve dvou úvodních kapitolách se pokusil charakterizovat specifiku ostrovní „povahy“, rysy kolektivní psychy, které řídí chování Sicilanů, jejich „mentalitu“ – přičemž si bere za svědky kromě Pirandella hlavně Sciascu a také Gramsciho – a následně popsal – velmi detailně, s oporou v dobrých pramenech – Pirandellovu vlastní zkušenost se sicilským prostředím.

Nato přistupuje k analytickým partiím, v nichž se snaží postihnout, jakým způsobem se u Pirandella přetavil tento empirický materiál v narativní a dramatické obrazy a jak ovlivnil „ideologii“ jeho textů. Předběžně si definuje Pirandellův vztah k verismu: konstatuje – a je to přesné – , že Pirandello se nespokojuje s fotografickým odzrcadlením „událostí“, ale že tíhne k jejich „filozofické“ interpretaci. Tento požadavek – nespokojit se s pouhou registrací jevů, ale podrobit je reflexi – Pirandello jasně zformuloval už v eseji *Humorismus*.

V povídce *La patente* je ukázáno – na typicky sicilském fenoménu pověřivosti – , jak je lidská existence (obecně) podrobena pohledu druhých. *La giara* – půvabná humoreska – líčí charakteristickou paličatost sicilských typů. Povídka *Pensaci, Giacomino* je vzornou ukázkou Pirandellova „humoristického“ pohledu: komicky paradoxní situace – znovu organizovaná zvnějšku, sicilským veřejným míněním – je rozkryta jako fakticky bezvýhodné drama velmi lidských a v jádru tragických motivací. Analogicky je „dekonstruován“ příběh jednoho cizoložství v dramatu *A biritta cu' cuancianedetti* a příběh jednoho paroháčství v komedii *Liola* (což je v souboru Pirandellových komedií výjimečně bezprostřední a autenticky komediální obraz sicilské reality, podobně jako je v rámci Pirandellovy novelistiky v tomto ohledu výjimečná povídka *La giara*). Posledním analyzovaným textem je rozhlehlý román *I vecchi e i giovani*, deziluzivní obraz postunitárního vývoje, v němž je zároveň – jak Sevald připomíná – uloženo mnoho detailů z kroniky Pirandellovy rodiny.

Analýzy jsou provedeny pečlivě a soustředěně, říkají vskutku mnoho podstatného o Pirandellově autorském typu. Lze z nich vyčíst zejména to, že sicilská komunita nebyla pro

Pirandella pouze rezervoárem rázovitých figurek a bizarních zápletek, ale že zásadně spoluurčila – svou vázaností na abstraktní „pověry“, přesvědčení, morální kodex s formálním pojetím „cti“ – i filozofické podloží jeho grotesek.

Práce je stylisticky výborně zvládnuta a má všechny technické náležitosti.

Hodnotím ji známkou výborně.

Praha, 9. 8. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
oponent